

Una setmana de notícies bones, amb miracle inclòs

Salut! Breu recull de bones notícies (selecció molt personal): Tinc un company de caminades setmanals que aprofita per menjar-se'm l'orella cada vegada que parlem de mitjans de comunicació. Com gairebé tot-hom, t'engalta: «els diaris només porteu males notícies perquè són les que fan vendre». Jo li ho nego... i ja tenim tema per a una bona estona de conversa enriquidora! Avui li podria dir: noi, Ampans, que sempre és notícia bona, aquesta setmana ha estat la bona notícia. I li explicaria el que vaig dir i sentir dir dijous passat en l'acte que va omplir la platea del Kursaal pel lliurament del Segell d'Excel·lència Europea EFQM 500+ que distingeix Ampans com una de les comptades 60 entitats que a Espanya tenen aquesta prestigiosa certificació internacional. Ampans va entrar a formar part del selecte Club Excel·lència en Gestió, que la situa com a model a imitar al continent europeu en la seva especialitat, i que un dia causarà un efecte multiplicador a nivell mundial, en opinió del professor

Gonçal Mazcuñán i Boix

PERIODISTA. PRESIDENT DEL CONSELL EDITORIAL
► gonzalmb@gmail.com

«El ferro de la societat bagenca va escoltar, i diria que ratificar, les intervencions que defineixen com a exemplar el funcionament d'Ampans i l'excel·lència de la seva tasca»

Xavier Sala i Martín, en la lliçó magistral que va tancar l'acte. El ferro de la societat bagenca va escoltar i diria que ratificar totes les intervencions que defineixen com a exemplar el funcionament d'Ampans i l'excel·lència de la seva tasca de servei a la societat. Les certeses que tenim els ciutadans sobre l'entitat bagenca les vaig definir com a piulades de breu extensió, però contundents en les afirmacions. Per exemple: Ampans estableix un feedback constant amb els ciutadans, des de fa 50 anys. Ampans mai no ha decebut ningú. És creïble. I la credibilitat és la principal virtut que ha de distingir aquells que són notícia diària. Per això ha fidelitzat els seus seguidors. Perquè ha desvetllat complicitats. Ampans transmet valors on-line, connecta, enganxa, crea hàbit i consciència. Dinamitza la societat. Incentiva. Motiva. Mobilitza. Ampans té l'autoestima afermada perquè els seus projectes il·lusionen. Viu el present amb

joia. Treballa de cara al futur. Obre portes. Cerca sortides. Troba solucions (això és l'autèntica innovació, en paraules de Sala Martín). La gent d'Ampans fa creïble que qualsevol projecte, per agosarat que sigui, és possible de tirar endavant si s'aplica el que cal: convicció, esforç, coratge, perseverança i rigor, molt rigor. «Un bon exemple de lideratge per fixar-s'hi i imitar?», vaig preguntar a la platea. Després d'escoltar el «sí» unànime només em va caldre afegir: «som-hi, doncs!». Tinc la sensació que més d'un es va sentir interpellat.

El miracle de Salelles.- El retaule del Roser ja llueix esplendorós a l'església de Salelles. La fe, la tossuderia i la raó dels veïns han aconseguit allò que el rector de la parròquia ha qualificat de «miracle», en particular interpretació de la recuperació del patrimoni custodiat i exposat fins ara al Museu Comarcal de Manresa. La bona notícia seria una repetició del fet extraordinari vist pel mossèn, ara amb les peces del retaule gòtic de la Santíssima Trinitat de la Seu que fa anys que resten custodiades i exposades al Museu Episcopal de Vic. Jo diria que de fe, tossuderia i arguments els manresans en van sobrats, però...

DOMINICALS

Els dijous, miracle; dimarts no toca

Sortim de la Setmana Santa, aquella que hauria d'estar patrocinada pels cellers elaboradors de *fino i manzanilla*, ja que el noranta per cent de la seva producció es consumeix entre processons i tradicions, uniformes encartonats, autoritats prostrades, públic compungit i sobretot confreres peneditis que desfilen sota els efectes dels miraculosos vins, destil·lant amor i dolor a parts iguals. El combinat d'alcohol i religió provoca dosis d'exaltació tan grans, que l'entusiasme popular seria capaç de beneir el pas de l'Albert Rivera a la creu, amb les llàgrimes afligides de Pablo Iglesias i Pedro Sánchez agenollats als seus peus. Amb el record de la passió encara recent a la memòria, el proppassat dimarts arribava a la parròquia de Sant Sadurní el tan desitjat retaule del Roser, després que una sentència judicial posés punt final a un litigi de set anys entre l'Ajuntament de Manresa i els devots de Salelles. Poc va

trigar el rector a aprofitar l'oportunitat d'allargar els dies de fe i devoció, dient que el retorn havia estat un miracle de la Mare de Déu titular de l'obra recuperada. Amb tot el respecte però des de la visió de ciutadà laic una mica fart de tant sermó i tanta processó, opino que mossèn López va una mica errat, ja que, amb el permís del sempre admirat Luis García Berlanga, ni era dijous, com el títol de la pel·lícula, ni va ser cap miracle, per molt que el senyor rector hagi volgut adaptar el guió de l'il·lustre director a la seva parròquia. Les coses no passen per influència divina, ho fan perquè l'empenta i la decisió d'un col·lectiu tenen més força que el que pugui dir qualsevol sermó. El final felicitat d'aquesta història, amb una solució de concòrdia per a totes les parts, ha estat obra de l'esforç i l'actitud dels habitants de Salelles orgullosos dels seus orígens i defensors del seu patrimoni, de la posició dialogant i oberta del Museu Comarcal de

Manresa, de la tasca brillant d'un equip de restauradors que ha tornat l'obra més dignificada que quan havia marxat i sobretot, a cadascú el seu mèrit, d'una política hàbil i harmonitzadora per part de l'Ajuntament de Manresa, que en aquesta ocasió ha sabut posar el seny per davant de la rauxa, exhibint bones habilitats diplomàtiques i aprofitant els moviments de la justícia just quan calia, per tancar l'enfrontament deixant en una bona posició els arguments dels uns, les demandes dels altres, i la dignitat de tots plegats. La gent de Salelles torna a tenir el que sempre havia reivindicat per dret terrenal, no celestial, gràcies al fet que un dia van entendre que les coses es mouen bellugant més que no pas pregant. Només per això el retaule s'ha mogut i ha tornat a l'altar d'on va sortir, si algú hi vol veure algun miracle, l'únic que hi trobarà és el d'un final conciliador, que avui en dia, i amb les garrotades que cauen, no és pas poc.

Joan Barbé

GUIONISTA I AUTOR
► TWITTER: @Joan_Barbe

SANT IGNASI ÉS DE TORNADA... MANRESA ESTÀ SALVADA

per Galdric Sala
► galdrics.blogspot.com

